

COMOEDIAE

DEEL III

COMOEDIAE

DEEL III

EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402175530

© Eddy Van Ginckel 2018

Beste lezer,

Het blijspel moet zowat het meest opgevoerde genre zijn in de theaterwereld. De gemiddelde toeschouwer wilt zich een avondje amuseren en hoopt om zeer uitbundig te kunnen lachen tijdens de voorstelling. Mensen willen graag ontsnappen aan de dagelijkse realiteit, ook al zit die steevast wel ergens in het blijspel verborgen. De meest tragische of rampzalige momenten uit het echte leven, worden komisch als je er van op een afstand naar kijkt. In dit derde boekdeel van de reeks 'Comoedia' hebben we ook enkele volksstukken opgenomen die auteur Eddy Van Ginckel schreef voor zijn eigen gezelschap. Ze zijn stuk voor stuk gebaseerd op waar gebeurde feiten. Het toont alweer een ander facet van deze toneelschrijver. De verhalen spelen zich af in volksbuurten en de taal is vaak rauw en ongezoeten.

Let wel: bij opvoering van elk stuk dient een aangifte te worden gedaan bij Sabam en zijn er uiteraard ook auteursrechten verschuldigd.

Meer informatie over alle andere toneelwerken, die de auteur in de loop der jaren neerschreef, kan u vinden op de website: www.eddyvanginckel.be.

Wij wensen u veel leesplezier en misschien tot binnenkort ergens in het theater.

INHOUDSTAFEL

VOORWOORD	blz 5
DEN APACHE	blz 9
SLOPPEL MOE	blz 61
KROT EN CO	blz 131
DE KOFFIEZUIPERS	blz 197
SNIPPERS	blz 333
KRAKENDE KRUKKEN	blz 423

DEN APACHE

Volksstuk

PERSONAGES:

JOS	vader
LOUISA	moeder
MARIA	dochter
SWAKE	buurman
MARIA	zijn dochter
ROGEEKE	haar vrijer

EERSTE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat zitten Jos en Louisa aan tafel. Jos leest de krant, terwijl Louisa haar boodschappenlijstje opmaakt. Alvorens er één woord gezegd wordt horen we een achtergrondband met muziek en tekst ofwel wordt de tekst "live" gebracht door een acteur, verslaggever.

Jos Vercammen en Louisa Goossens zijn reeds twintig jaar gelukkig getrouwd. Jos verdiende zijn brood als verkoper van tapijten, gordijnen, behangpapier en wandtextiel. Louisa werkte als stikster op hetzelfde bedrijf. Anderhalf jaar geleden ondertekende Jos een petitielijst voor het behoud van het natuurlijke leefmilieu van de Noordamerikaanse Indiaan. Een ogenschijnlijke futilliteit, waarvan de gevolgen op dat moment nog niet te overzien waren. Toen hij zich meer ging verdiepen in de Indiaanse cultuur liet het onderwerp hem niet meer los. Uit sympathie voor de Indianen en tot grote ontevredenheid van zijn coiffeur liet Jos zijn haar groeien. Op een schone dag riep de directeur van het bedrijf waar hij werkte Jos op het matje. Hij had gemerkt dat het haar van één van zijn topverkopers onfatsoenlijk lang was en bijna tot

halverwege de oren reikte en achteraan zelfs tot iets over de col van het hemd. Toen hij Jos daarover aanpakte en hem verzocht om dringend een kapper op te zoeken, weigerde hij pertinent. Jos werd op staande voet ontslagen, omwille van een reorganisatie binnen het bedrijf. Louisa gaf zelf haar ontslag. Het echtpaar Vercammen-Goossens probeert sindsdien de eindjes aan mekaar te knopen.

LOUISA : (trekt jas aan en neemt boodschappentas) Ik gaan efkens naar den bakker, Jos. Moet gij een worstenbrood hebben of nen appelbol ?

JOS : Ja, das goed..

LOUISA : Hoe das goed ?

JOS : Ja, Louisa, das goed.

LOUISA : Een worstenbrood of nen appelbol ?

JOS : Ja zeg, das al eender, he.

LOUISA : Voor mij ook. Wat moet hebben ?

JOS : Een worstenbrood is goed.

LOUISA : En as ze geen worstenbrood niet meer hebben?

JOS : Dan zal ‘t nen appelbol zijn, zeker. Godverdoeme, zeg, gij kunt het altijd zo moeilijk maken, he Wis.

LOUISA : Das niet waar, he Jos. Zegt dan gewoon wat dat ge moet hemmen. Is dat nu zo moeilijk ?

JOS : Ik pak toch altijd een worstenbrood, he schat.

LOUISA : Nu moet ge zo niet beginnen, he Joske. Over veertien dagen kwam ik thuis met twee worstenbroden en dan was ‘t groten ambras.

JOS : Ja, zeg...

LOUISA : Omdat ik zomezegd niks aan u had gevraagd. Gij hadt ineens goesting voor nen appelbol en ik had er “natuurlijk” geen bij, omdat ik altijd alleen maar aan mijn eigen denk en omdat gij hier van genen tel niet meer zijt.

JOS : Is ‘t nu gedaan, Louisa ! Alstemblijft, zenne. Zone zever voor een onnozel worstenbrood, zeg. Ik moet er

godverdoeme al geen niet meer hebben. Bakt voor mij maar een eike, dan zijn kik al kontent.

LOUISA : Jammaar, is 't niet waar of wat ? Wie heeft er toens heel de morgend den ezel uitgehangen ?

JOS : Een eike is goed, Wis !

LOUISA : Dan zal ik maar eens eerst zien of dat we nog eieren hebben...

JOS : En hebben we geen eieren dan freet ik wel iets anders, he Wis. God doeme, zeg, dat kan nu toch niet meer, he.

LOUISA : Zegt het maar. Ik zijn weer de moeilijke, zeker? Ik zijn vandaag weer den ambetante. Kom, zegt het maar.

JOS : Ik zeg nikske, manneke.

LOUISA : Voorwat niet ? Anders hebt ge toch altijd ne grote smoel ?

JOS : Wiske, ik zijn mijn gazet aan 't lezen.

LOUISA : Gelak as gewoonlijk.

JOS : Wat was datte ?

LOUISA : Nikske, jongen, nikske.

JOS : Kom, joeng, maakt al gauw dat ge naar den bakker zijt.

LOUISA : (trekt jas terug uit) Nu gaan we niet onnozel doen, he Jos. Als gij geen worstenbrood of genen appelbol moet hebben, dan kan ik bij den bakker niks gaan doen.

JOS : Nu niet zeveren, zenne.

LOUISA : Voor mijn eigen alleen, das ook te zot. Drie kilometer te poot voor één worstenbrooike.

JOS : Dan brengt ge wat brood mee, he Wis.

LOUISA : Voor brood moet ik niet buiten. We hebben er nog twee liggen, een wit en een grof.

JOS : Als gij persé een worstenbrood wilt eten, okee klaar. Brengt er voor mij dan ook maar een mee. Maar dan wel een met dobbele worst.

LOUISA : Jamaar, ge moet nu geen worstenbrood pakken omdat ik er een wil. Daarbij, voor mij is dat eender. Ik eet evengoed een eike dan, zenne.

JOS : Dan eten we eikes, he Wis. Daar gaan we nu toch genen ambras voor maken, zeker.

LOUISA : Ik maak toch genen ambras, he Jos. Ik zeg maar alleen dat ge geen worstenbrood moet eten voor mij een plezier te doen.

JOS : Ik eet geen worstenbrood voor u een plezier te doen ! Ik heb goesting voor een worstenbrood. Ongelooflijke goesting ! Het water loopt al uit mijnen bek, se.

LOUISA : Zijt ge aan 't zeveren of wat ?

JOS : Awel ja, tis klaar. Okee. Als gij vindt dakkik aan 't zeveren zijn, okee. Ik zeg al niks niet meer.

LOUISA : Dat zijn we gewoon.

JOS : Wat is datte ?

LOUISA : Ik zeg : dat zijn we gewoon.

JOS : Oeioeioei.. Nu zijn we vertrokken, zenne. Ge blijft zo lang wringen tot dat ge me op mijn paard krijgt, zeker? Awel, ik zal eens iets zeggen, zie : vandaag krijgt ge me niet kwaad, dat geef ik u op een briefke.

LOUISA : Daar is geen haar op mijne kop dat daar aan denkt. Ik denk eerder dat gij mij probeert kwaad te krijgen. Luistert Jos, ik zijn weg. (trekt terug jas aan) Ik gaan naar den bakker en 'k zal wel zien wat dat ik meebrenge.

JOS : Gelak as gewoonlijk, zeker...

LOUISA : Wat was datte ?

JOS : Nikske, manneke.

LOUISA : Tis goed. Tis al lang goed. Maar als gij straks iets vraagt zal 't ook nikske zijn, zenne. Knoopt dat maar goed in uw oren.

JOS : Dan gaan w'op een ander, he schat. Zo simpel is dat. (deur gaat open en Swa, de gebuur, komt binnen)

SWA : Dag mannekes. Geen belet ?

LOUISA : Komt erin, Swa.

SWA : Waart ge ambras aan 't maken ?

JOS : Bijlange niet... Waar haalt ge dat nu weer uit ?

SWA : Omdat ik olle tot op straat hoor roepen.

JOS : Wij klappen altijd zo hard, Swake. Wij hebben iets aan ons oren.

SWA : Serieus ?

LOUISA : Ja. Ne kurke stop van met Nievejaar.

SWA : Oh ja ? Ja, dat hedde, hei, as ge niet gewoon zijt van Champagne te drinken.

LOUISA : Ik zijn weg, zenne. Tot sebiet. Dag Swake.

SWA : Gij gaat toch niet naar den bakker ?

LOUISA : Ja, voorwat ? Moet ik voor u iets meebrengen?

SWA : Jamaar neen, tis nikske.. Ik zal mijne plan anders wel trekken, zenne.

LOUISA : Begint gij nu ook niet, he Swa. Wat moet ge hemmen ?

SWA : Twee worstenbroden en drie appelbollen.

LOUISA : Dobbels of enkel ?

SWA : Wat dobbels of enkel ?

LOUISA:Die worstenbroden natuurlijk. Dobbels of enkel?

SWA : Wat is 't verschil ?

JOS : In een enkel zit maar één worst en in een dobbels zitten er twee ?

SWA : Wat hebt gij gepakt ?

LOUISA : Mannekes!! Alstembleeft, zenne! Wij zijn hier al bekan vijf bladzijdien aan 't lullen over worstenbrood!

JOS : Ja, en aan wie ligt dat ?!

LOUISA : Klaar ! Tis al klaar ! Ik zal wel zien wat dat ik meebreng. (af)

SWA : Amai, zeg, is die altijd zo goed gezind ?

JOS : De laatste tijd heeft ze het erg, zenne. (bekijkt Swa)
Wat komt ge feitelijk doen ? Moet ge iets hebben ?

SWA : He ?

JOS : Ik vroeg of dat ge iets moet hebben ?

SWA : Ikke ? Maar niejet, Joske, ik moet niks hebben.. Ik kwam zomaar eens buurten, he.

JOS : Zomaar eens buurten ?

SWA : Ja.

JOS : Allee vooruit.

SWA : Zeg, Jos, nu dat ik toch hier zijn. Mag ik nu eens iets vragen ? Hebt gij nu eens genen hamer voor mij ? Ik heb daarstraks per ongeluk op de kat hare staart getrapt.

JOS : Wablieft ? En wat gaat gij doen met dien hamer ?

SWA : Ja, ziet ge.. Ik trapte per ongeluk op die kat hare staart en “miiiiiaaaaaa” die schiet daar gelak ne zot door de keuken “knal” met hare freter tegen de kas. Van ‘t verschieten schuift die achteruit en schiet gelak ne zot tegen ‘t tafelkleed naar omhoog. Die sleurt daar alles van ‘t tafel af “klang bang” alles oep de grond. Ik zeg allee godverdoeme, onnozel kat. Ik pak mijne sloef en ik zwier die naar die kat, maar ik gooi die d’r toch los neffen zeker. Allee ja, los door de ruit van ons slaapkamer. Klingelingeling, ruit kapot natuurlijk. Al chance : ons Mariette was niet thuis. Nu zijn ik al gauw een ander ruitje gaan halen en ‘k heb dat er ingezet, maar terwijl dat ik aan ‘t doen zijn zien ik dat een van de bloembakskes, ge hebt die al zien hangen bij ons,he Jos, zien ik dat een van die bloembakskes schots en scheef hangt aan ne verroeste nagel die dat al bekan helemaal uit de muur is gekomen. Ik wijs nog maar naar dat bloembakske en “patat, kling boem” dat spel valt los tegen de grond. Ik denk allee vooruit, tis precies mijnen dag niet vandaag. Nu al chance, ik heb in ‘t kot vanachter nog nen helen hoop van die bloembakken staan. Ja, de rosse heeft die ooit eens meegebracht voor ons Mariette hare verjaardag. Maar als ge die allemaal op dat klein koerke bij ons moet zetten, dat kunt ge met niks niet meer door. Ik pak dus zo een van die nief bakken en ik laad al dat zand over van die kapotten bak in die goeie. Nu zit ik dus met een probleem.

Die nagel die gaan ik er nu niet meer voor gebruiken, he. Ho, neen, die is helegans doorgeroest, daar kunde niks niet meer mee aanvangen. Dus, wat doen ik ? Ik pak ne splinternieven vijfduimer en staan daar mee in mijn hand. Denk ik daar toch ineens aan dat ik genen hamer in mijn kot heb liggen. Oh neen, want ik heb de mijnen uitgeleend aan de vrijer van ons Christiane. En eer dat die iets terugbrengt, dat heeft wat in, zenne.

JOS : Swake.

SWAKE : Ja, Jos ?

JOS : De rest van 't verhaal vertelt ge me maar eens op nen andere keer, zenne. Gaat maar efkens mee. Ik zal u nen hamer geven, jongen...

SWA : Zijt gij nu kwaad ?

JOS : Bijlange niet.

SWA : Ho, dan is 't goed. (merkt haar van Jos) Zeg, Jos, dat wordt feitelijk tijd dat gij eens naar de coiffeur gaat, he ?

JOS : Niet zeveren, he Swake ! Klaar ?

SWA : Okee, okee, tis klaar, Jos, tis klaar...

JOS : Wanneer gaat ge mijn boormachientje eens terugbrengen?

SWA : Hebbekik dat nog? Heb ik dat nog niet teruggegeven, Jos?

JOS : Anders zou ik er niet achter vragen, he Swake.

SWA : Ja, das just. Weet ge wat.. als ik sebiet dien hamer terugbreng, dan breng ik ineens dat boormachientje terug mee.

JOS : Zie maar, he jongen.

(Swake en Jos af)

Achtergrondband of verslaggever die op toneel verschijnt. Terwijl de band loopt gaan Louisa, dochter Maria, dochter van de buurman Christiane en haar vrijer Rogeeke aan tafel zitten. Ze spreiden een kaartmatje uit en spelen een spelletje kaart.

Op school was Jos Vercammen aanvankelijk een erg verlegen jongetje. Naarmate hij ouder werd verdween deze verlegenheid en maakte plaats voor een vastberaden opstandigheid tegen alles wat maar enigszins met gezag te maken had. Op zijn zestiende had Jos zijn eerste lief. Desondanks zijn goede schoolresultaten kon Jos nooit erg goed opschieten met de leraars. Hij was in die tijd de eerste en enige leerling die zijn haar liet groeien, tot groot ongenoegen van de directeur die hem een briefje meegaf voor zijn ouders. Jos smiet het briefje weg en werd op school niet langer toegelaten tot het bijwonen van de lessen vooraleer hij zijn haren had laten knippen. Na drie maanden werd Jos met een weelderige hardos van school gestuurd omwille van zijn opstandig gedrag. Ook zijn lief maakte het uit omdat zijn haar te lang was geworden. Zijn leeftijdgenoten scholden hem uit voor Apache, maar Jos aanzag dit enkel als een groot compliment. Telkens hij voor de spiegel stond zag hij in gedachten een Indiaanse krijger. Twee jaar later waren lange haren mode geworden en liet iedereen het groeien. Ook op school waren lange haren voortaan toegelaten. Voor Jos was het echter te laat. Op zijn zestiende ging hij werken als leerjongen bij een meubelmaker en verdiende 2750 frank bruto per maand. Iedere vrijdagavond ging hij pinten pakken bij Vettige Jeanne en verloor telkens gemiddeld meer dan honderd frank bij het kaarten.

MARIA : Voilà ! En die slag is ook voor mij.

CHRISTIANE : 't Zijn altijd dezelfde die chance hebben.

LOUISA: Weet ge wie dat ik daarstraks zijn tegen gekomen ?

MARIA : Het zal weer wat zijn...

LOUISA : Hela, hela ! Op uw gemak, he kinneke.

MARIA : Amai, zeg, ge zit weer rap op uw peerd, he ma. Is dat omdat ge aan 't verliezen zijt ?

CHRISTIANE : Aan 't verliezen ? Olle ma heeft nog niet anders gedaan dan gewonnen. Just dat laatste spelleke niet.

ROGEEKE : Die is hier dik haren boterham aan 't verdienen, ja.

LOUISA : Ja, komaan golle, zenne. (telt geld) Hier, tis de vette dot. Ik zijn met vijftig frank begonnen. En nu heb ik er zeventig. Das twintig frank.

MARIA : Daarmee dat ge ook zo slecht gezind zijt.

LOUISA : Ik zijn niet slecht gezind. Waar haalt ge dat nu uit.

MARIA : Kom, ma, deelt maar al.

LOUISA : Neen neen, tis aan Rogeeke voor te delen.

CHRISTIANE : Allee, madame, wie zijt ge nu tegen gekomen daarstraks?

LOUISA : Oh ja, das just. Awel, dat kunt ge nu nooit niet graaien. (raden)

MARIA : Een van uw vroeger vrijers.

LOUISA : Hoe weet gij dat ?

MARIA : Ik zal 't eens tegen onze pa zeggen. Die gaat content zijn.

CHRISTIANE : Allee, zeg, die gaat daar toch niet jaloers voor zijn, zeker?

LOUISA : Neen ? Pas maar op, dan kent ge onze Jos nog niet.

MARIA : Vertelt dat eens van aan de zee, ma.

ROGEEKE : Is er iets gebeurd ?

LOUISA : Och... Ik zal 't weleens vertellen op nen andere keer.

ROGEEKE : Arret. En die slag is voor mij, deze keer.

MARIA : Kakbroek.

LOUISA : Mariake, alstemblieft.

MARIA : Vertelt het dan, he ma.

LOUISA : Allee vooruit.. Begin juli zijn wij toch voor een paar dagen naar de zee geweest. De Jos had de weubbe weer en dan kunnen een paar dagen aan de zee soms wonderen doen. Dus ik al gauw een paar valiezen ingeladen en wij weg. Met den auto. Schitterend weer. Onzen auto op de parking van de camping gezet, tentje al gauw opgesteld en wij direct naar 't water. Ja, voor onze Jos is dat het beste, dan kan hem eens goed uitwaaien. En twas nodig, zenne. Onderwege had hem van hiel den tijd geen bakkes opengetrokken. Zo'n bef en zonder iets te zeggen, zo, met zijn twee handen aan 't stuur. Met momenten is 't echt ne plezante vent, zenne. Allee, dus wij met ons handdoeken en nen halven bak bier naar 't strand. Na vijf minuten op dat strand kost hem het al niet meer houden en wou hem perse een wandeling doen. Ik dacht komaan gij, zenne. Ik lag daar just op mijn gemak. Ik zeg : luistert Jos, nu gaat ge weer niet den ezel uithangen, he. Als gij wilt gaan wandelen, dan doet ge dat maar. Maar ik blijf hier liggen. En hij kwaad weg. Ik heb hem voor de rest van den dag niet meer gezien. Nu tegen den avond werd dat daar op dat strand wel wat killig. En 't enige dat ik bij had dat waren twee badhanddoeken en dien halven bak bier. Ikke dus die handdoeken rond mijn lijf geslagen. En in 't begin was dat goed. Maar toen dat de zon begost onder te gaan, kreeg ik het toch dapper koud. Weet ge wat, zei ik tegen mijn eigen, ik trek al gauw een Stellake af, dan krijg ik het misschien wat warmer.

CHRISTIANE : En ? Hielp dat ?

MARIA : Ge moogt gerust zijn. He ma ?

LOUISA : Oh, kind, zwijgt stil. Na dien eerste wier ik nog niks gewaar, maar toen dak dat laatste fleske aan mijn lippen zette liep het zweet over mijn gat. Ik zweette mijn eigen kapot. Enfin, ik zit daar nog altijd in dat zand. Te

zweten en te hijgen. Ik had precies ne marathon gelopen. Ineens komt er ne vent naar mij en die zei : Waddist madammeke, gaat het niet ? Ik zeg : Niks aan d' hand, meneer. Dat zijn vapeurekes. Die mens beziet mij en ineens zei die : Wiske ? Wiske Goossens ? Zijde gij Wiske Goossens niet ? Ik zeg : Ja, dat zijn ekik. Ken ik u, meneer ? Nu was dat toch ne jongen waar dakkik vroeger mee op 't school heb gezeten, zeker.

ROGEEKE : In dezelfde klas ?

LOUISA : Ook ja. Van in de derde kleuterklas tot in 't tweede jaar van de lagere school zat die neven mij. En hij herkende mij nog. Moet ge niet vragen hoe weinig dakkik zijn veranderd in al die jaren.

CHRISTIANE : En herkende gij hem ook ?

LOUISA : Bijlange niet. 't Was nen ouwe vent. Ik kost het eerst bekan niet geloven. Ik dacht eerst dat hem aan mij les had gegeven of zo. Maar neen, hij had bij mij samen in de klas gezeten. Hij was even oud als ik, maar hij heeft zijn eigen niet verzorgd, he, dat kost ge zo zien aan die vent. Enfin, ja, wij zitten wij zo wat te klappen en na nen tijd begint die mens moppen te tappen. En hoe dat komt, dat weet ik niet, maar daar was er nu eens geen een bij die dakkik nog niet had gehoord.

CHRISTIANE : Allee, das al gelak onze pa. Als die een mop vertelt heb ik die gewoonlijk ook al minstens ne keer of tien gehoord.

LOUISA : Nu pas op, ik kan mijn eigen goed houden, zenne. Heel den tijd dat hem aan 't vertellen was heb ik gedaan of dak al die moppen voor den eerste keer van mijn leven hoorde. Dat doe ik met onze Jos ook altijd en tot hiertoe heeft die ook nog niks in de mot gehad.

MARIA : Die heeft wel meer niet in de mot, he ma.

LOUISA : Hela, hela, het blijft nog altijd uw vader, he kinneke.

ROGEEKE : Als ze eens ieverans toneelspelers zoeken, zal ik het weten te zeggen.

LOUISA : Ja, laat uit, zenne, das niks voor mij, joeng.

CHRISTIANE : Allee, dus die gast was moppen aan ‘t vertellen.

LOUISA : Ja. Hij vertelde d’ een mop na d’ ander. Waarschijnlijk in de hoop dat er eens een bij was waar dat ik wat harder mee zou lachen, zeker, ik weet het ook niet zenne. Nu op een gegeven moment zet hem zijn eigen neffen mee in ‘t zand en legt hem zijn arm rond mijn schouder. Ik zeg : wat doede ga na? En ik duw zijn arm weg. Maar niks gekort hij legt die terug rond mijne nek. En hij zei : ge moet genen bang hebben. Ik zal u niet aanranden, zenne. Maar ik zie dat ge kou hebt, daarmee. Ik dacht : och god, ja, laat hem maar doen dan. Met zijn arm zo rond mij had ik het tenminste toch al wat warmer, dus kost het me eigenlijk niet zo veel niet meer schelen.

MARIA : Als kik nen bak bier uit heb, dan kan het me ook niet meer schelen.

LOUISA : Nen halve, he Mariake. En daarbij.. Voor de rest viel hij mij niet lastig. Dat was ook al iets. De mens deed in feite niks verkeerd. Zie ik daar ineens onze Jos aan komen gewandeld. De Jos ziet mij en hij ziet dien ouwe daar neffen mij zitten met zijn arm rond mijn schouder. Mensenlief. Het schuim stond op zijn bek. Hij schiet naar die vent, pakt die zo met één hand van de grond omhoog.

ROGEEKE : Amai ! Met één hand ?

MARIA : Onze pa heeft wel wat fors, Rogeeke.

LOUISA : Ja, maar ‘t was een mager manneke, zenne. Hij woog misschien een goei veertig kilo. Hij pakt die dus op met één hand en met zijn ander hand slaagt hem die een paar keren los van voor op zijn neus. Se, dat hadde moeten zien. Dat bloed dat spoot precies langs alle kanten uit die mens zijn kop. Ik zijn nog op de Jos zijn rug

gevlogen, maar dat haalde allemaal niks uit. Onze Jos bleef maar kloppen. Die was precies in trance. Zo had ik hem nog nooit niet gezien.

CHRISTIANE : En hoe is dat afgelopen ?

MARIA : Onze pa drie dagen in Brugge in den bak en ons ma met den trein terug naar huis.

LOUISA : Ja, schone congé.

ROGEEKE : Dat zal wel, amai.

LOUISA : Ge vroeg uw eigen dus af of dat onze Jos jaloers is ? Allee, wat denkt ge ?

CHRISTIANE : Zeg, kaarten we feitelijk nog voorts of wat ?

LOUISA : Ik weet niet meer aan wie dat het was voor uit te komen, zenne.

MARIA : Twas aan ons ma, geloof ik.

LOUISA : Watte ? Nu weer aan mij ? En ik zijn just uitgekomen !.

MARIA : Dat zal niet zijn.

LOUISA : Okee, okee, daar gaan we nu gene ambras voor maken, zenne... (ze kaarten verder)

(op dit moment komt Jos binnen met een hometrainer in de handen)

MARIA : Och, hier.. Als ge van den duvel spreekt..

LOUISA : Wat hebt ge nu bij ?

JOS : Das nen hometrainer. Ziet ge dat niet ?

LOUISA : Waar hedde dat nu weer gehaald ?

JOS : Op de rommelmarkt. Die is nog zo goed als nief.

LOUISA : In plaats van weer met uw geld te gooien, zoudt ge beter gaan zien voor werk.

JOS : Begint weer niet, he Wis ! Dat dink hier heeft me just op de kop vijfhonderd ballen gekost, meer niet. En dat geld dat haal ik er zo terug uit.

MARIA : Ja, ik zien het al voor mijn ogen. Onze pa begint een sportclub.

CHRISTIANE : Jos Vercammen Fitnesscenter.

ROGEEKE : Alle begin is moeilijk, he mannekes.

JOS : Is 't goed met olle, ja. Ne mens uitlachen das alles wat ge kunt.

ROGEEKE : Daar zijn 't vrouwen voor, he Jos.

CHRISTIANE : Hela, hela ! Is 't goed met u ? Ge zit anders zelf ook goed te lachen, zenne.

ROGEEKE : Ik zit niet te lachen. Iedereen denkt altijd dakkik lach, maar das niet waar. Ik heb gewoon zo'n vriendelijk gezicht, daarmee.

LOUISA : En waar is de rest van die velo ?

JOS : Wat rest ?

LOUISA: Ziet gij dat niet? Daar staat geen zaal (zadel) op.

MARIA: Dan zijn we klaar. Nen hometrainer zonder zaal.

CHRISTIANE : Das gene hometrainer, he kinneke, das nen homo-trainer.

JOS : Godverdoeme, zeg ! Golle kunt nogal een zaag spannen, zenne. Ik zal er wel een zaal opzetten. Voor vijfhonderd frank kunt ge toch niet alles willen, zeker. Vrouwen, nooit niet content. Die zouden nog niet content zijn met een gouden ketting.

MARIA : Pas op, als gij mij een gouden kettingske cadeau wilt doen, ik hou u niet tegen, zenne pa. Voor mij moogt gij van alles kopen.

LOUISA : Ja, van peeschijven.

JOS : Is 't nu klaar ?

LOUISA : Wat gaat gij nu in godsnaam met dien hometrainer doen ?

JOS : Op trainen, he Wis.

LOUISA : Gij ?

JOS : Ja, ikke.

LOUISA : Daar zal veel volk henne komen zien.

JOS : Mag ik alstemblieft ook mijn plezierke hebben ?

LOUISA : Joske ! Gij hebt al plezierkes genoeg gehad, volgens mij. Tot hiertoe heb ik u al elke keer uw goesting laten doen.

JOS : Och god. Ge zult van mij nog niet teveel last hebben gehad, zeker?

LOUISA : Nu niet zwanzen, he. Allee, ziet ons hier zitten. Hebt ge dat al ieverans geweten ? De keukentafel boven op een verhoog in de living ?

JOS : Niet onnozel doen, he. Dat is ik weet niet hoe knap als ge binnen komt.

LOUISA : Ja, ongelooflijk. Zeeeg. Mijnheer had een heel partie betonblokken op de kop getikt en hij vond het zonde van die te laten liggen. Dus, wat doet hem ? Hij begint verhoogskes te maken. In de keuken, in de living, tot zelfs in de slaapkamer. Hedde golle dat al ieverans geweten dat ge met een trapleer in uw bed moet kruipen ? Zijn betonblokken waren op en 't trapke is er over geschoten.. Dus nu staat er zo'n oud, grellig trapleerke, vol verfspetters en olieplakken.

CHRISTIANE : Is dat nu echt ? Moeten golle met een trapleer in olle bed?

LOUISA : Das zeker datte. Mijnheer heeft daar ook zo'n gedrocht gemaakt. Das zelfs nog wat hoger als hier. Als ge gaat liggen en ge steekt uwen arm uit zit ge zo tegen de plafond. Plezant, zenne. Hoe dikwijls dakkik daar al met mijne kop zijn tegengelopen. Van de week nog. Midden in de nacht. Telefoon. Ik vlieg gelak ne zot uit mijn bed, knal en 'k zat op mijn gat neffen 't bed. Zo'n tet op mijne kop. Ik heb daar zeker vijf minuten groggy gezeten en weet ge wat dat menier dan zei ? Wis, hoe zit het ? Pakt dien telefoon nu eens op.

JOS : Weet ge wat dat uw specialiteit is ? Van een onnozel mug zo nen olifant maken. (wijst grootte aan)

LOUISA : Weet ge wat wij gaan doen, Joske ? Wij gaan nu naar ‘t stad en wij gaan op ons gemakke ieverans een terraske doen.

JOS : Ja, doe maar ! Het geld groeit niet op mijne rug, zenne !

LOUISA : Dan wordt het hoogtijd dat ge eens ieverans gaat zien voor goei zaad. Want zolang dat gij nikske zaait moogt ge niet verlangen dat er iets groeit, vind ik.

JOS : Ik moest het eens doen, he. Ik moest het eens doen. Amai, ik zou wat horen, denk ik, als ik overal mijn zaad zou gaan rondstrooien.

LOUISA : Begint maar al met uwen eigen rug, das al meer as genoeg. Kom, mannekens, we zijn hier weg.

ROGEEKE : Ons spelleke is nog niet uit, zenne.

CHRISTIANE : Das dan voor nen andere keer, he Rogeeke.

LOUISA : Ge zoudt beter een goei job zoeken, manneke, en misschien eindelijk eens naar de coiffeur gaan.

MARIA : Ja, onze pa zijn haar wordt lank, he.

JOS : Kom, gaat al gauw door dat ik olle zever niet meer moet horen.

LOUISA : Ge moet genen bang hebben. Wij zijn al weg, zie. En wanneer dat we terug zijn, dat zult ge wel zien.

JOS : En hoe zit dat met mijn eten ?

LOUISA : Ik heb niks in huis, Joske. Daaaag.

(vrouwen af, met Rogeeke)

JOS : Plezant, zenne. Maar tis nikske. Ik zal ‘t onthouden. Vraagt nog maar eens iets aan mij, zie. Dan zal ‘t ook njet zijn, zenne. (Jos verplaatst de tafel en placeert de hometrainer, terwijl achtergrondband loopt of verslaggever weer verschijnt)

Toen Jos achttien jaar was geworden werd hij lid van het “Comité ter bescherming van de Noord Amerikaanse Indiaan” omdat vele van zijn vrienden

beschermend lid waren en misschien ook omdat er nogal wat mooie meisjes bij het groepje waren aangesloten. Omdat hij niet wilde achterblijven bij dit modeverschijnsel en ook omdat hij in die tijd zijn uiterlijk mee had liet hij zich gewillig “Hakuwaku” noemen, wat in het Navajo zoveel betekende als : zot Joske. Drie maanden later werd Jos Vercammen opgeroepen om zijn legerdienst te gaan vervullen. Voor het eerst sinds jaren moest Jos noodgedwongen zijn haren zéér kort laten knippen. Zijn lief “Achinaka”, wat zoveel betekende als “lekkere stoot” maakte het uit omdat zijn haren te kort waren. Bij het leger maakten ze van hem een man en leerde hij vooral de smaak kennen van Belgisch fluitjesbier. In de kantine was hij steeds de laatste klant. Een pint kostte er destijds vijf frank.

(Terwijl Jos wanhopig aan de fiets ligt te klungelen en hem reeds op verschillende plaatsen heeft neergezet, komt Swa binnen met een hamer en een boormachine)

SWA : Hier zijn ekik, zie. Ik heb uw boormachientje bij, he Jos.

JOS : Das heel goed, jongen.

SWA : Wat zijt ge nu aan ‘t doen ?

JOS : Ik placeer hier nen hometrainer.

SWA : Ho, nen hometrainer. En voorwat dient dat ?

JOS : Kende gij nu genen hometrainer ?

SWA : Ik heb er al weleens van gehoord, maar das toch den eerste keer dak zo’n dink van dichtbij zien. Is dat ne velo ?

JOS : Ongeveer. Tis ‘t zelfde principe. Ge hebt een wiel, met een ketting die dat dat wiel aandrijft. Voor de ketting rond te laten draaien gebruikte just gelak as bij ne velo de trappers.

SWA : Jaja, dat ken ik.

JOS : Maar met dat verschil dat nen hometrainer niet vooruit gaat.

SWA : Och zo. Dus dat dink bougeert niet ?

JOS : Geen vin. Dat blijft ter plaatse staan.

SWA : Das ook onnozel, he ? Voorwat moet ge dan trappen ?

JOS : Voor aan uw conditie te werken, he Swa.

SWA : Mijn conditie ?

JOS : Just. Ge trapt daar op voor een goei conditie te houden of voor 't geval dat ge dat niet hebt voor een goei conditie te krijgen.

SWA : Daar snap ik geen fluit van.

JOS : Door 't feit dat ge op die trappers trapt zet ge uw spieren in beweging.

SWA : In beweging ? En ik dacht dat ge zei dat hem niet bewoog.

JOS : Maar neen, die beweegt niet ook niet. Het zijn uw spieren die dat bewegen.

SWA : En gaat ge dan vooruit ?

JOS : Maar neen ! Das toch voor niks nodig, zeker. Als ge trapt gebruikt ge uw beenspieren. Ge voelt die bewegen en sterker worden. Nog niet gezien bij de coureurs ? Die hebben toch allemaal zo van die knotsen boven hun knieën hangen, he ? Awel, dat zijn spieren. Nu, van al dat trappen ge wordt er muug van en ge begint te zweten. Ge zweet en ge zweet, allee op den duur staat ge al bekan in ne plas te trappen. Doordat ge zo veel zweet valt ge 'k weet niet hoe veel kilos af en voelt ge uw eigen nen helen andere mens.

SWA : Ja, nen helen andere mens, dat geloof ik geren. Toch vind ik het wat onnozel, he Jos. Allee, wie trapt er nu geren de ziel uit zijn lijf zonder dat hem ne meter vooruit gaat ? Daar moet ge nu toch ne zot voor zijn, he?

JOS : Ik geef het op, zenne..

SWA : Zeg, en nu nog eens iets. Op die “hoomdinges” daar moet ge heel den tijd op rechtstaan ?

JOS : Maar bijlange niet. Daar gaat gij evengoed op zitten gelak as oep nen andere velo.

SWA : Dan moogt gij daar op gaan zitten voor mijn part. Ik doen niet meer mee, zenne.

JOS : Daar komt nog een zaal op, he slimmeke.

SWA : Oh, ik dacht al.

JOS : (neemt boormachine aan) Eindelijk. Ge hebt ze toch niet meer nodig, he Swa ?

SWA : Neen, neen, Jos. Alles is klaar nu. Zeg, Jos, is dat normaal dat daar van dien zwarte smoor uitkomt ?

JOS : Wat ?

SWA : Ja, elke keer als ge dat dink opzet dan komt er zo’n wolk zwarte smoor uit. Dat zal nu wel geen kwaad kunnen, zeker ?

JOS : Dan is ‘t spel naar de kloten ook. Godverdoeme, zeg ! Weet gij wat dat gekost heeft dat boorke ? Tweeduizend ballen, zenne.

SWA : Ja, dat weet ik, ‘t stond in reklam hebt ge gezegd. Maar tis al kapot. Daar hebt ge ook niet veel aan gehad, he Jos.

JOS : Toen dat ik het aan u meegaf was daar niks aan. Das was godverdekke splinternief. Wat hebt gij daar mee aangevangen, joeng ?

SWA : Maar niks. Ik heb dat zelfs heel goed verzorgd. Iedere keer dat ik ermee gedaan had heb ik dat helemaal afgekuist en opgeblonken.

JOS : Afgekuist ? En met wat ?

SWA : Ja, met wat na. Gij kunt ook nogal vragen stellen, he. Ik heb ik dat gewoon efkens onder de kraan gehouden, meer niet. Wat kunt ge nu nog meer doen ? Of gebruikt gij daar misschien zeep voor den afwas voor ?

JOS : (onderdrukt zijn woede) Luistert, Swa, dat was de laatste keer dat ik u nog iets heb meegegeven. Gedaan,

zenne. Iedere keer dat ge 't terug geeft is 't naar de vaantjes. Ik kan daar niet meer mee lachen. Eerst mijn cirkelzaagske, dat staat helemaal paraplu. Dan was 't mijn elentrieken pinmachien. Die pinnekes vliegen naar alle kanten behalve naar daar waar dat ge richt, dan mijn houtbeitels, spiksplinternief, ik was er ik weet niet hoe fier op. Mijnheer heeft er beton mee gekapt. Dat trekt nogal smoelen, zenne ! En nu dees weer. Nee, sorry ! Nu is 't gedaan !

SWA : Maar aan uwen hamer is niks doen, zenne.

JOS : Och god, allee...

SWA : Weet ge wat. Ik zal 't goed maken.

JOS : Neeeeee !!!! Laat maar. Doe geen moeite !!.

SWA : Jawel, jawel. Weet ge wat : ge krijgt van mij een zaal voor op die velo te zetten.

JOS : Hebt gij een zaal ?

SWA : Nen helen hoop. Ge moogt nog kiezen welke.

JOS : En waar liggen die zalen ?

SWA : Bij mij thuis. In de garage. Ik heb er misschien een stuk of zes, zeven. Allemaal verschillende. Zo een paar van die lange platte, een ronde en dan nog een driehoekige, maar die zal wat groot zijn voor op te zitten, denk ik.

JOS : En hoelang ga ik daarop moeten wachten ?

SWA : Als ge efkens meegaat dan kunt ge ze zelf meepakken. En 'k zal u eens iets zeggen, he Jos, ik moet er niks voor hebben. Ge moogt dat verniet hebben. Oh ja, 't een plezier is 't ander weerd, he Jos.

JOS : Ja, dat vooral...

(beiden af)

Volgende scène is op het terras van een café. Een tafeltje waaraan de drie dames en Rogeeke plaatsnemen. Zij zoeken eerst een geschikt plaatske, maar zien dan de tafel staan en gaan er zitten. Ondertussen achtergrondband of verslaggever die weer opduikt)

Na zijn legerdienst te hebben vervuld keerde Jos Vercammen terug naar het burgerleven. Hij vond werk als verkoper van tapijten, gordijnen, behangpapier en wandtextiel. Na drie maanden opleiding kreeg hij de sector Oost- en West-Vlaanderen toegewezen. Jos, een geboren Antwerpenaar, kende zware tijden. Maar dank zij zijn legerdienst sprak hij gelukkig vloeiend Westvlaams. Twee jaar later werd hij gelauwerd als topverkoper en ontving hiervoor een gouden stylo. In die periode leerde hij zijn huidige echtgenote Louisa Goossens kennen. Zij begon als stikster te werken op hetzelfde bedrijf. Drie jaar later traden zij in het huwelijk. Het was van moetens. Hun dochttertje Maria werd geboren op 1 april 1977 en was tot op heden hun meest geslaagde aprilgrap. Jos Vercammen was overgelukkig en ging in die tijd een keer per maand naar de kapper. Desondanks zijn kort geknipte haren bleef hij dromen van Indianen en zag nog steeds een stoere krijger in zijn eigen spiegelbeeld. Om nog beter op een roodhuid te gelijken reed het gezin Vercammen ieder vrij weekend naar Sint Anneke om er urenlang in de zon te gaan liggen. Louisa kreeg tot tweemaal toe een flinke zonnslag en mijdt sindsdien de zon als de pest.

LOUISA : Komt gij eens hier zitten, kind. Ik zit hier los in de zon.

MARIA : Zijt blij dat ze eens schijnt.

LOUISA : Jammaar, ik zijn blij, zenne kind. Maar ze moet niet vlak in mijn ogen schijnen.

(Maria en Louisa verwisselen van plaats)

CHRISTIANE : Zo nen bang voor te verbranden, madame ?

LOUISA : Och, zwijgt stil.

MARIA : Ons ma da's precies een kreeft als die in de zon heeft gezeten.

ROGEEKE : Ik kan daar pertang goed tegen. Geeft mij maar wat zon dan ben ik gelukkig.

LOUISA : Ja, gij ziet al schoon bruin gij. (ze bedoelt eigenlijk het tegenovergestelde)

CHRISTIANE : Vindt gij dat ?.Zoveel kleur heeft hem anders nog niet, he.

LOUISA : Just daarom dakket zeg...

ROGEEKE : Wacht maar. Als ik hier vijf minuten in 't zonneke zit, zien ik eruit gelak as ne neger.

LOUISA : Ikke niet, zenne. Maar ik trek het me niet aan.

MARIA : Onze pa wel, he ma ? Die kan niet genoeg in de zon liggen, den die.

LOUISA : Nu gaan we het niet over uw vader hebben, he kind. Laat ons het plezant houden. Zegt het eens, wat moeten golle hebben ? Ik trakteer. (doet teken richting toog) Joehoe !

CHRISTIANE : Een colake.

ROGEEKE : Ik denk dat ik eens nen Icetea gaan pakken.

MARIA : Zouden ze hier Lipton hebben ? Dien andere moet ik zo niet hebben.

ROGEEKE : Lipton hebben ze doorgaans overal, he.

MARIA : Dan pak ik ook een Iceteake.

LOUISA : En niet naar hier loeren, he. Ik geloof dat ze het express doet.

MARIA : Neen, neen, ze is op komst.

LOUISA : Denkt ge ? (even stilte, terwijl ze aandachtig de serveuse in het oog houdt) Hier zie, hier zie. En die zijn daar pertang nà ons komen zitten, he. Voorwat worden die mensen eerder bediend als wij ?

MARIA : Maakt nu genen ambras, he ma. We gingen een gezellig terraske doen, hebt ge gezegd.

LOUISA : Jaja, maar dat wilt toch niet zeggen dat wij ons eigen moeten laten doen, he ?

CHRISTIANE : Ja, dat vind ik nu ook. Ons centen zijn toch even goed als die van die mensen zeker.

LOUISA : Ja, maar 't zijn er precies met stront, zenne.

ROGEEKE : Oh, daar kan ik ook niet goed tegen. Zo van die strekenmensen daar krijg ik het van.

LOUISA : 't Zal weer nen advocaat zijn of zo, zeker. Die mannen denken dat ze overal voorrang hebben. Joehoe ! Juffra ! (even stilte) En niet zien, he.

MARIA : Ze zal sebiet wel komen. Golle hebt ook geen geduld, he.

LOUISA : Gij moet iets zeggen. Hoe lang hebt ge niet voor dat kleedje aan 't zagen geweest ? Ik had gezegd dat ge het kreeg voor uwe verjaardag. Maar neen, madame had ook geen geduld, zenne. Ze moest het nu al hebben.

MARIA : Als ik moet wachten tot aan mijne verjaardag is 't misschien al lang uit de mode. Daarbij, 't stond in solden. Dat blijft geen acht maanden liggen, he ma.

LOUISA : Dan had het een ander kleedje geweest, he kind.

MARIA : Och zeg, daar moet ge nu niet over zeveren, he ma. Nu kan ik het tenminste dragen. Als het te koud wordt ligt het toch maar in de kast.

LOUISA : Zeg, ik gaan ekik dat al gauw zelf halen, zenne. (recht en naar toog)

CHRISTIANE : Das hier toch geen chi-chi-kroeg, zeker? Daar duurt dat gewoonlijk ook altijd zo lank.

ROGEEKE : En dat moet ge nu just bij olle ma doen, he Maria ?

CHRISTIANE : Ja, das echt iets voor haar, das just.

MARIA : Ons ma das nog niks. Onze pa die is nog tien keer erger. Als het wat lank duurt is die in staat voor op de vuist te gaan. Das den eerste keer niet, zenne. En als die garçon van zijn oren durft maken, sleurt hem die los over den toog.

CHRISTIANE : Weet gij wat olle pa met dien hometrainer van plan is ?

MARIA : Die zal zijn loeten weer hebben, zeker. Weet ekik het.

ROGEEKE : Ik heb dat vroeger ook gedaan, op zo nen hometrainer. Das heel goed voor 't buikske.

CHRISTIANE : Dat gelooft geen kat, he schatje.

ROGEEKE : Ik weet het, zoeteke, maar dat komt er nu van, he, als ge daar mee durft stoppen is 't naar de vaantjes. Ik heb het niet kunnen volhouden.

CHRISTIANE : Maria haar vader heeft meer karakter, zenne.

MARIA : Onze pa ? Die heeft daar ook geen karakter voor. Na een kwartier is die dat muug. We zijn ooit eens met de velo naar Sint Anneke geweest. Amai. Vijf keren zijn wij moeten stoppen onderwege. Als hij honderd meter heeft gereden krijgt hem al krampen in zijn bruien.

CHRISTIANE : Ik zal 't eens aan onze pa vragen. Daar vertelt hem veel meer tegen als tegen ons. Misschien dat die iets weet.

ROGEEKE : Ja, dat zal wel. Alhoewel dat ze de laatste tijd meer ruzie maken dan wat anders, vind ik.

MARIA : Niet moeilijk. Onze pa is al zijn gerief al kwijt geraakt aan de Swa.

CHRISTIANE : Dat ligt dan maar aan zijn eigen, he. Hij moet het maar niet uitlenen.

MARIA : Ja, wacht tot dat ge nog eens iets nodig hebt. Ik zal 't hem zeggen.

CHRISTIANE : Ja, zeg, ik zijn onze pa niet, he.

ROGEEKE : Zeg.. heeft uw vader soms iets met Indianen ?

MARIA : Indianen ? Ge weet toch hoe dat ze hem vroeger noemden ?

ROGEEKE : Ja, dat weet ik. Den Apache. Maar dat zegt niks, he.

CHRISTIANE : Oh neen ? Wat is dan nen Apache ? Das toch nen Indiaan of niet soms?

ROGEEKE : He ! He ! Hangt hem er nog aan ? Ik wil maar zeggen, heeft olle pa soms bindingen met dat Comité ?

MARIA : Wat comité ?

ROGEEKE : Awel, dat “comité ter bescherming van de Noordamerikaanse Indiaan” ?

MARIA : Ik heb ons ma ooit eens horen vertellen dat hem daar lid van heeft geweest, maar das lang geleden, zenne.

CHRISTIANE : Zeg, das toch die vereniging niet die dat een paar jaar geleden met die petitielijst is rond geweest ?

ROGEEKE : Dat weet ik niet, schat, dat kan goed zijn. Ik weet alleen dat mijn vader daar voorzitter van is. En als golle hetzelfde denkt als ik.

MARIA : Dan is dat iets link.

ROGEEKE : Ge kent mijn vader, he. Die probeert altijd en overal geld uit te slagen. Hij heeft daar ten andere al eens voor in den bak gezeten. Luistert, nu weet ik niet wat er just gaat gebeuren, maar van de week hoor ik hem aan den telefoon tegen iemand zeggen dat ze nen onnozelaar hebben gevonden voor op nen hometrainer te gaan rijden en zo geld in te zamelen voor hun vereniging. Het geld zou dan zogezegd gaan naar de Indianen, maar in feite komt het erop neer dat er alleen maar een paar bestuursleden rijker van worden.

MARIA : Gij wilt toch niet zeggen dat ze daarmee onze pa bedoelen ?

ROGEEKE : Dat weet ik niet. “Nen onnozelaar” zeiden ze.

CHRISTIANE : Ja, en dat wilt zeggen dat dat Maria hare pa is, of wat ?

ROGEEKE : ‘t Zal waarschijnlijk wel iemand anders zijn, maar ja ge kunt nooit weten, he mannekes.

MARIA : Als dat waar is, dan verschiet ik mijn eigen een accident. Die heeft in zijn leven al zowat van alles gedaan, maar de sportman uitgehangen das echt iets nief.

CHRISTIANE : Als ge hem nu eens vraagt ? He ? Dan weet ge het toch ineens, zeker.

(Louisa komt terug, zonder drankjes)

LOUISA : Kom, mannekes, we zijn hier weg.

MARIA : He, en ons drinken ?

LOUISA : We zullen wel ieverans henne gaan. Ik heb het al vijf keren gevraagd aan den toog en die doen precies of ze horen ze me. Niet met mij, he. Ik kan met mijn geld overal terecht, zenne. Kom, we zijn hier weg.

MARIA : Das de laatste keer dakkik met u een terraske doen, zenne.

LOUISA : Allee vooruit ! Sebiet is 't mijn schuld nog ! Kan ekik er iets aan doen dat ze hier doen of dagge vuile vis zijt ? (roept dan naar toog) Ik kom hier nooit niet meer! Hebt ge het gehoord ?!

MARIA : Godverdoeme, ma ! Houdt u nu eens kalm, zeg.

LOUISA : Kalm ? Ja, houdt u maar kalm ! Laat u maar doen ! Hoe zit het? Gaat golle mee ?

CHRISTIANE : Is 't nog de moeite ?

ROGEEKE : Ik wil nog wel mee, maar dan toch niet te ver niet meer.

LOUISA : Hier achter den hoek zijn kroegen genoeg.

MARIA : Allee vooruit dan...

(iedereen recht en richting af)

LOUISA : (bij het passeren van de toog alvorens mee af te gaan) Schetkont !!

MARIA : Maaa !!! Astemblijft !!!

(iedereen af)

(Jos komt op met een fietszadel, het grote driehoekige model, en monteert het op de hometrainer terwijl de achtergrondband loopt of verslaggever die verschijnt)

Anderhalf jaar geleden belde Gerard Deprez, de vader van Rogeeke, de vrijer van het buurmeisje Christiane, aan bij de familie Vercammen. Jos deed open en stond oog in oog met een petitielijst voor het behoud van het natuurlijke leefmilieu van de Noordamerikaanse Indiaan. Hij ondertekende de lijst en vroeg inlichtingen in verband met de vereniging die deze actie organiseerde. Mijnheer Deprez vertelde hem dat hij de voorzitter was van het “Comité ter bescherming van de Noordamerikaanse Indiaan.” Ongewild moest Jos Vercammen terugdenken aan zijn jeugdijaren. Hij had er steeds van gedroomd om een Indiaan te zijn en vertelde de man dat hij ooit zelf deel uitmaakte van dit comité. De huidige voorzitter deed alsof hij Jos herkende en vroeg of hij terug lid wilde worden. Jos betaalde onmiddellijk vijfduizend frank lidgeld en ontving hiervoor een ontvangstbewijs, geschreven op de binnenkant van een leeg sigarettenpakje. Gerard Deprez vertelde Jos dat er grootse plannen waren voor een geldinzamelactie. Hij zou er later meer over te weten komen. Jos voelde zich goed in zijn vel en ging fluitend terug naar binnen.

(Jos fluit een liedje terwijl hij het zadel probeert goed te zetten. Hij heeft moeite om het op de juiste hoogte te krijgen, omdat er een probleem is met de bout die het geheel vasthoudt. Dan komt Maria binnen)

MARIA : Amai pa, waddist ? Zo goed gezind ?

JOS : Ha, eindelijk. Ik was al ongerust.

MARIA : Amai, zeg, ik zijn toch groot genoeg voor mijne plan te trekken, he pa.

JOS : Kinneke, zo moet ge niet beginnen klappen, zenne. Tegenwoordig zien ze daar niet meer henne. Ze geven u ne slag in uwe nek en ze zijn met uw sjakosh weg. Of ze trekken u de boskes in en ge zijt verkracht voor dat ge er

erg in hebt. En dan moogt gij nog zo struis zijn als ge wilt. Dat zijn bendes, maske. En die zijn nooit alleen. Gewoonlijk met ne man of vijf, zes en niet alleen in den donkere, he. Klaarlichte dag. Leest de gazet maar.

MARIA : Wij zijn gewoon een terraske gaan doen, meer niet.

JOS : Ik moet het allemaal niet weten. Tis veel te rap gebeurd.

MARIA : Wat zijt ge aan 't doen ?

JOS : Ik zijn dat zaal daar aan 't opzetten. Zo zonder zaal is dat niet plezant rijden, he kind. Als dat er in schiet zijt ge nog niet aan de nief patatten, zenne.

MARIA : Amai, zeg, das iet of wat zaal. Waar hebt ge dat gehaald ?

JOS : Van de Swa van hierneffen. Hij had er nog nen helen hoop, zeittem. Ja, tarara ! Geen één ! Van armoe heeft hem dan de zaal afgevezen van Mariette haar veloke...

MARIA : Ja, ik dacht al.. Das iets of wat zaal, he zeg..

JOS : Dat weet ik niet, kinneke. Daar kan in ieder geval iets of wat kont op, als ge het mij vraagt.

JOS : Dat zal wel zijn. Die heeft er al prijzen mee gewonnen, volgens mij. Die gaat straks nogal smoel trekken als die zonder erg op haar veloke springt. Amai... Zeg, waar zit ons ma ?

MARIA : Ieverans op een terras.

JOS : Alléén ?

MARIA : Neen neen. Christiane en hare vrijer zijn er bij.

JOS : Ho, dan is 't goed. Die gaat toch niet te lank wegblijven, he ?

MARIA : Voorwat ? Mist ge ze ?

JOS : Zijt maar op uw gemak, kinneke. Ge moet zoveel praat niet hebben tegen uw vader. (hij probeert nu op de fiets te rijden en stelt vast dat het zadel véél te laag staat) Das ook niks, he. Zo houdt ge dat niet lang vol, zenne..

MARIA : Wat zijt ge feitelijk van plan, pa ?
JOS : (bekijkt Maria) Kunt gij uwen teut houden ?
MARIA : Natuurlijk.
JOS : Ik gaan het wereldrecord proberen te verbeteren.
MARIA : Wereldrecord ? Van wat ?
JOS : Velorijden op nen hometrainer.
MARIA : Gij zijt zot !
JOS : Bijlange niet ! Ik doen dat gewoon. En daarbij : tis in passant voor een goei doel.
MARIA : De opbrengst gaat toch niet naar de Indianen, zeker ?
JOS : Hoe weet gij dat ?
MARIA : Ik was maar aan ‘t graaien.
JOS : Ja, dat zal wel. Kom, joeng, hoe komt dat ge dat weet ?
MARIA : Van Rogeeke.
JOS : Rogeeke ? Wie is Rogeeke ?
MARIA : De vrijer van Christiane van hierneffen. Rogeeke Deprez.
JOS : Och godverdoeme. Kende gij die ?
MARIA : Gij kent die ook. Die heeft al dikwijls hier geweest. Die is er altijd bij voor mee een kaartje te leggen. Allee zeg..? Die dat daar altijd vals speelt en foefelt met zijn kaarten.
JOS : Jaja, nu weet ik wie dat ge wilt zeggen.
MARIA : De Gerard, das die zijn vader.
JOS : Allee zeg... De wereld is toch klein, he ?
MARIA : Gij gaat dat toch niet doen ?
JOS : Wat ?
MARIA : Awel, zo op dien hometrainer.
JOS : Das zeker datte. Ik zal eens laten zien wat dakkik kan. Hoe zeggen de Hollanders dat ? “Ik zal ze eens een poepie laten ruiken”
MARIA : Ja, als ge begint met scheten laten zijn ik weg, zenne.

JOS : Ik kom in het Guinness Book of Records, kinneke.

MARIA : Pa, luistert eens. Weet ge wat Rogeeke wist te vertellen ? Dien heeft zijn vader aan den telefoon tegen iemand horen zeggen dat ze eindelijk nen onnozelaar hadden gevonden die op nen hometrainer zou gaan rijden voor de Indianen. Allee, zogezege voor de Indianen, he, want in feite gaat de opbrengst allemaal naar hun eigen.

JOS : Wat zegt gij nu allemaal ?

MARIA : Tis waar, pa. Zo heeft Rogeeke dat tegen mij gezegd.

JOS : Wilt gij weleens maken dat ge op uw kamer zit, snotneus. Het is niet omdat golle mij hier constant voor nen onnozelaar versleet dat ik hier alles moet laten zeggen, he !

MARIA : Ik denk dat die Gerard u bij uw kloten wilt hebben, pa.

JOS : Kom, trapt het af met uwe zever. Als ge niks anders weet.

MARIA : Die heeft vroeger in den bak gezeten voor zo'n dinges. Of weet ge dat ook niet?

JOS : Het is niet omdat ge ene keer in den bak hebt gezeten dat ge daarvoor ne gangster zijt. Ge kunt in uw leven pech hebben. Gewoon pech. Dat kan den beste overkomen. Daarbij, wie heeft er nu nooit eens niet in den bak gezeten ?

MARIA : Ja, zeg...

JOS : Jamaar, is 't niet waar ?

MARIA : Klaar ! Okee ! Gaat ge dat weer op mijn brood geven ? Moet ik dat nu nog altijd horen ?

JOS : Jamaar, tis toch waar. En ge weet goed genoeg dat ik daar niks mee bedoel. Maar ik mag het toch zeggen, he? Of niet ?

MARIA : Ja, tis klaar, pa. We weten het, zenne. Ik heb drie maanden in den bak gezeten. Okee ? Zijt ge nu blij

dat ge 't nog eens gehoord hebt ? Drie maanden voor nen onnozele inbraak. In een leeg huis dan nog.

JOS : Neen neen, geen leeg huis, he. Een leegstaand huis. Das wel een verschil, he maske.

MARIA : Oh ja ?

JOS : Da's zeker. Een leeg huis daar staat niks in en een leegstaand huis daar staat niks neffen.

MARIA : Godverdoeme, pa !!! Ik zou willen dat ge er over uitscheidt !!

JOS : Okee, okee... Maar dan scheidt gij ook uit. De Gerard heeft ook gezeten. En wil ik eens iets vertellen ? Die heeft maar twee maanden gezeten. Das zelfs nog een maand minder als gij. Verstaat ge wat ik wil zeggen ?

MARIA : Ja, ik verstaan het. Tis al klaar.

JOS : Komaan, kinneke, we gaan ons ma zoeken. Goed ? En dan drinken we ons ineens een goei stuk in onze frak, wat denkt ge ?

MARIA : Onnozelaar.

JOS : Hela, hela ! Ge zijt tegen uw vader bezig, he.

MARIA : Okee. Mijnheer den onnozelaar dan.

JOS : Komaan, we zijn weg. Ik stik van den dorst.
(beiden af)

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Wanneer het doek opgaat sleuren Louisa en Swa een aantal rollen wandtextiel binnen en bekijken en keuren de verschillende motieven en kleuren. Ondertussen loopt de achtergrondband ofwel verschijnt de verslaggever)

Na zijn ontslag bij de naamloze vennootschap Declopper, De Geest, Van Grieken en co probeerde Jos Vercammen een centje bij te verdienen door de voorraad wandtextiel die in de loop der jaren her en der van een camion was gevallen en per ongeluk bij

hem thuis was opgeslagen, voor een spotprijsje te verkopen aan vrienden en kennissen. De immense voorraad slonk weliswaar aanzienlijk, maar toch beschikte de familie Vercammen anderhalf jaar na het ontslag nog steeds over een flinke partij degelijk behang. Niemand ergerde zich ook maar één moment aan het feit dat de haren van Jos alsmaar langer werden en hij er nog steeds niet aan dacht om ze te laten knippen. Wanneer Firmin De Clopper op de hoogte was van het feit dat het uiterlijk eigenlijk niets te maken heeft met iemands persoonlijkheid, zou hij ongetwijfeld bereid zijn geweest om het ontslag van Jos Vercammen in te trekken. Maar aangezien wijsheid niet te koop is heeft het weinig zin om hier verder op in te gaan. Op een avond, terwijl echtgenote Louisa samen met de buurman tussen het textiel was gedoken, kwam het bericht dat Jos Vercammen zijn Skoda te pletter had gereden tegen een boom die onverwacht van rijvak veranderde.

SWA : Vinde gij dat schoon ? Das precies bloed dat er aan hangt.

LOUISA : Ik vind dees kleurke eigenlijk wel goed passen bij haar tapijten.

SWA : Ja, daar kan ik nu moeilijk over oordelen, he. Ik heb olle Maria haar tapijten nog niet gezien.

LOUISA : Jawel. Ge kent die kleur toch.

SWA : Ik zou niet weten hoe, Wieza. Ik zijn er nog nooit niet geweest.

LOUISA : Wat kleur ligt er bij u in de living ?

SWA : Bij mij ? Ja, die kleur die ken ik wel.

LOUISA : Awel dan. Das allemaal 't zelfde. Oh ja, onze Jos had daar wel dertig rollen van liggen. En das wel een stukske goedkoper dan dat ge dat allemaal moet gaan kopen, he. Spijtig dat het allemaal van dezelfde kleur was,

maar ja een gekregen peerd moogt ge niet in zijn bakkes zien, he Swa.

SWA : Gekregen peerd ? Ik dacht dat dat gepikte rollen waren.

LOUISA : Ja, zeg, moet het weer allemaal just zijn vandaag. Allee, zegt gij het eens, Swa. Welke kleur van papier zoude gij pakken ?

SWA : Ik zou het niet weten, Louisa. Ze trekken allemaal een beetje oopen, vind ik. Zeg, zou olle Maria dat nu beter niet zelf komen kiezen ?

LOUISA : Ons Maria heeft al eens komen zien, maar ze kan niet kiezen, zei ze. Ja, ze is daar gewoon eerlijk in. En daarmee heb ik haar maar gezegd dat wij dan wel iets zouden pakken voor haar.

SWA : Hoe stelt ze het op haar appartement ?

LOUISA : Och, dat valt mee, zei ze. Ja, tis anders natuurlijk, he. Nu moet ze alles zelf doen. Vroeger werd alles voor haar gedaan. Ze moest haar eigen nieverans iets van aantrekken.

SWA : Dat vaart wel, zeker ? Allee, voor olle wil ik zeggen.

LOUISA : Ja, dat moogt ge wel zeggen. Pas op, in 't begin heb ik geschreeuwd, zenne. En pas op, ik was blij voor haar, he, dat wel. Maar toch. Tis ineens zo'n leegte in huis. Ge kunt dat niet beschrijven. Nu, tis geen klein kind niet meer, he Swa. Ze is eenentwintig jaar. Als ik zo oud was als zij was ik al getrouwd en had ik al ne kleine. Zij is vele slimmer. Ze is alleen gaan wonen en pakt rustig haren tijd. Niks forceren.

SWA : Nog altijd niet aan 't vrijen ?

LOUISA : Ik denk het niet. Maar ja, ze zal zij ook niet alles aan ons komen vertellen, he.

(de deur gaat open en Jos komt binnen. Hij heeft blijkbaar een flink stuk in zijn kraag en ziet er belabberd uit)

JOS : Ge moogt de petatjes opzetten, schat, ik zijn thuis.

LOUISA : Jos !! Hoe ziet gij eruit !

JOS : Is 't tegen mij dat ge het hebt ?

LOUISA : Lap! Is 't weer zo ver ? Hebt ge weer gezopen?

JOS : Gezopen ? Hela, hela ! Ik heb een pintje gedronken, ja. Eén pintje. Allee ja, hoogstens een stuk of twee, drie. Ik zijn nog helemaal nuchter, zenne.

SWA : Ja, zo ziet hem er uit...

JOS : Wat is datte ?

SWA : Nikske, jongen, nikske.

JOS : Zijt ge weer achter mijn kloden aan 't sjauwelen ?

LOUISA : Die mens is mij aan 't helpen met 't aankleden van ons Maria haar appartement.

JOS : Watte ? Aan 't helpen met aankleden ? Die moet godverdoeme met zijn poten van uw lijf blijven !

SWA : Hela, hela ! Ik heb Wieza niet aangeraakt, zenne.

LOUISA : Laat hem maar doen, Swake. Had hem gezopen heeft kunt ge er niks tegen zeggen.

JOS : Zijt ge er nu weer ? Hoe dikwijls moet ik u nog zeggen dat ik niet gezopen heb ! Als ne mens godverdoeme nog eens geen pintje mag drinken is 't ver gekomen, zenne ! En hoe zit dat met mijn eten ?

LOUISA : Zoudt ge niet beter ineens in uw bed kruipen ?

JOS : Ik wil eten. Ik heb honger.

LOUISA : Ja, dat kennen we. En vijf minuten nadien hangt ge met uw twee armen rond de WC-pot en geubelt ge anders weer onder.

JOS : Och zeg, zijt ge weer aan 't overdrijven, ja ?

SWA : Ik denk dat ik maar beter eens gaan zien.

LOUISA : Ja, doet dat. Ik zal mijne plan wel trekken met hem.

JOS : Waddist ? Gaat ge lopen, jongen ? En zonder iets mee te nemen ? Pakt toch een rolleke mee zeker. Of durft ge niet ? Ge zijt anders toch ook niet verlegen, he ?

LOUISA : Tis klaar, Jos.

JOS : Jamaar, tis toch waar. Hij rat godverdoeme heel mijn kot leeg. Alles kan hem gebruiken. Hier Swa. Pakt dat mee. (neemt rol textielbehang)

SWA : Bijlange niet, Jos. Ik kan daar niks mee doen.

JOS : Hangt den ezel nu niet uit, he. Hier. Vooruit. En gebruikt het voor mijn part als WC-papier, het kan me niet schelen.

SWA : Klaar. Okee. Als ik u daar een plezier mee kan doen. (neemt rol aan) Ik zal die morgen wel terugbrengen, he Louisa, als hem nuchter is. (Swa af)

LOUISA : Allee vooruit. Moet ik uwe pijama pakken of kruipt ge zo in uwen tram ?

JOS : Awel, geeft me mijne pijama maar. Ik slaap altijd met mijne pijama aan, voorwat nu dan niet? He? Juist, he?

LOUISA : Ik zal hem efkens pakken. (wil afgaan)

JOS : Wis.

LOUISA : Waddist ?

JOS : Kom eens hier...

LOUISA : Allee waddist nu ?

JOS : Wis. Ik zien u geren.

LOUISA : Nu geloof ik dat ge goed zat zijt, zenne.

JOS : Jamaar, ik zwans niet, zenne. Wis, ik zien u geren.

LOUISA : Ik zal uwe pijama halen.

JOS : Ik wil eerst een kuske.

LOUISA : Tegen uw oor.

JOS : Nee.. niet tegen mijn oor.. oep 't mondje.. Wis ! Ne kus ! Ik wil ne kus !

LOUISA : Jongen !!

JOS : Ik wil ne kus !!

LOUISA : Is 't nu gedaan met uw vetzakkerij ? Daar zullen we 't morgen nog eens over hebben. Ge zult dan wel anders klappen. Hoe belachelijk doet gij nu, zeg ? (Louisa af)

JOS : Allee, wat zegt die nu? Belachelijk ? Allee vooruit! Als ne vent zijn wijf geren ziet is dat tegenwoordig

belachelijk. Tis godverdekke ver gekomen, he ? (krijgt de hometrainer in de mot) Ho, hier staat mijne vriend, se. Das den enige waar dak nog wat vriendschap van krijg.. (naar hometrainer) Awel, mijne jongen, hoe is 't met u ? Alles onder control ? Hehe ! In form ? Is uw kettingeske gesmeerd ? Ja ? Allee vooruit ! Ja, morgen is 't de groten dag, he. Morgen gaan we er aan beginnen. De grote kampioenschappen! Jos Vercammen wordt wereldkampioen ! (scandeert zijn eigen naam) Jos-ke, Jos-ke, Jos-ke !! (dan komt Louisa terug binnen met zijn pijama)

LOUISA: Amai, zenne. Staat ge weer goed met uw eigen?

JOS : Altijd ! Dat weet ge, he.

LOUISA : Zeg, ik zien den auto niet staan in de garage. Heeft ons Maria die soms mee?

JOS : Hoe kan ekik dat nu weten ? Ik heb ons Maria van heel den dag nog niet gezien.

LOUISA : Das niet moeilijk, he. Ge zijt al op de lappen van deze morgen. Zeg ! Gij zijt toch niet met den auto weggeweest, he ?

JOS : Ja, Wiske, ik zijn met den auto weggeweest.

LOUISA: Tis niet waar, he !! Met een stuk in uw voeten?!

JOS : Hei, hei ! How ! Van de morgen was kik bloed nuchter, he kinneke. Bloednuchter, zenne.

LOUISA : Ge hebt die toch laten staan dan ?

JOS : Watte ?

LOUISA : Toen dat ge zat waart. Ge hebt den auto toch laten staan ?

JOS : Laten staan ? Oh ja, das zeker datte. Daarbij, ik kost niet anders. Ik kreeg hem niet meer gestart.

LOUISA : Allee, al chance..

JOS : En de kapoot krijg ik ook al niet meer toe. Die staat meer dan nen halve meter open. (probeert intussen zijn pijama aan te krijgen, maar dat lukt hem langs geen kanten)

LOUISA : Wat zijt gij nu aan 't zeggen ?

JOS : Ja.. Tis waar... Daar scheelt ineens van alles aan dien auto. Ik denk dat ik hem gaan wegdoen.. Godverdoeme, waar zitten die mouwen nu ?

LOUISA : Jos ! Waar staat onze auto ?

JOS : Die plakt tegen nen boom.

LOUISA : Wat ?

JOS : Ja, en ik krijg hem er niet af, zenne. Hij kan mijn klotten kussen, heel dien auto. Hij kan den boom in. Dattem maar blijft staan waar dat hem staat.

(de bel gaat)

LOUISA : Ja, das perfect getimed. Wie nu weer ? (gaat open doen)

JOS : (begint te zingen) En hedde gij meubelen en hedde gij huisgerief, enz...

LOUISA : (terug binnen) Jos, tis voor u.

JOS : Voor mij ? Allee vooruit. En wie is 't ?

LOUISA : Twee gendarmen. Daar staat ne rooie Skoda verkeerd geparkeerd naar het schijnt.

JOS : Ne rooie Skoda ? Tiens. Wij hebben ook ne rooie Skoda.

LOUISA : Ik denk dat het den die is die dat ze willen zeggen, Jos. Ik denk dat het beter is dat ge efkens gaat zien.

JOS : Ik heb een gedacht : zegt maar dak niet thuis zijn, Wis.

LOUISA : Daar is 't nu te laat voor, schone jongen. Kom, ga maar mee. (trekt hem recht en leidt hem mee weg)

JOS : Ja zeg, ik wist niet dat ge daar niet mocht staan, he schat.

LOUISA : Zegt dat maar tegen hun, komaan.

JOS : Ik zal voor die mannen een rolleke meepakken, dan zwijgen die wel.. Leven en laten leven, he schatje.. (neemt rolletje wandtextiel mee, terwijl hij luid roept) Komaan, rotzakken !! Waar zitte golle!!!??

(beiden af)

Maria, Rogeeke en Christiane gaan zitten aan het tafeltje, spreiden het kaartmatje uit en spelen een spelletje kaart. Ondertussen horen we de achtergrondband ofwel verschijnt verslaggever)

Op een mooie dag wordt Jos Vercammen aangehouden en opgesloten in de gevangenis. De aanklacht luidt : aanrijding van een stilstaande boom onder invloed gevolgd door vluchtmisdrijf en een tweede aanklacht : diefstal en heling van een partij wandtextiel, tapijten, behangpapier en gordijnen. Jos Vercammen wordt veroordeeld tot zes maanden effectieve gevangenisstraf en een boete van tweehonderdduizend frank. Het voertuig van de familie Vercammen-Goossens wordt verbeurd verklaard. Louisa bezoekt regelmatig haar echtgenoot, die nog steeds erg veel houdt van haar en ook van zijn eigen haar. Zij neemt telkens een trosje druiven mee van bij Groentehal De Sappige Pruim, die later sponsor zou worden van een theatergezelschap in het Antwerpse. Bij groentehal De Sappige Pruim kan u steeds terecht voor allerhande fruitmanden, dagverse groenten en diverse primeurs en steeds aan de allerlaagste prijzen. Nergens anders is de keuze zo ruim als bij groentehal De Sappige Pruim.

MARIA : Arret ! Das tegen uw pruim, he kinneke. En de rest is ook voor mij, want 'k heb nog vier troeven.

CHRISTIANE : Godverdekke, zeg. Nu had ik 'k weet niet hoe schoon kaarten. Wie gaat dat nu denken dat al den troef gaat tegenzitten. Als ze ene keer meer hadden rondgezeten was ik er los door geweest.

ROGEEKE : Allemaal vijgen na pasen, ge ziet wel.

CHRISTIANE : Die begint al just gelak heur moeder.

ROGEEKE : Oh ja, hoe is 't nu met olle ma ?

MARIA : Zo goed als dat het maar kan zijn in de gegeven omstandigheden.

CHRISTIANE : Ik denk dat ze het mag hebben met ne vent die in den bak zit.

ROGEEKE : Tegen wie zegt g' het.

CHRISTIANE : Oh ja, das just. Uw vader zit ook in den bak, he.

ROGEEKE : Nief mode, zeker. Allee ja, hij heeft daar al eens meer ingezeten, zenne. Ons ma begint het stillekens aan muug te worden. Ze spreekt zelfs van schieën.

CHRISTIANE : Godjummenas. Schieën, joeng ?

ROGEEKE : Nu niet onnozel doen, he. Dat heb ik u toch gisterenavond al verteld.

CHRISTIANE : Daar weet ik niks van.

ROGEEKE : Walter Capiou draaide aan 't rad en 't bleef staan op 10.000.voor die rosse met haar grote tanden. Toen zeide gij nog : "amai, die heeft ook niet veel chance.met zo'n grote tanden" En toens heb ik u dat gezegd van ons ma.

CHRISTIANE : Dat zal dan wel tegen iemand anders geweest zijn.

ROGEEKE : Tegen wie dan ? Ik zijn van heel den avond niet buiten geweest !

CHRISTIANE : Stikt joeng. (dan tot Maria) En wat zegt olle ma ?

MARIA : Daar heeft ze nog niet over geklapt. Maar ik kan olle verzekeren dat ze het zeker niet plezant vindt.

ROGEEKE : (deelt terwijl de kaarten) Mannekes, telt olle kaarten eens. Ik geloof dat ik een kaart te weinig heb gegeven.

MARIA : Ja, zeg, gene zever, zenne. (smijt kaarten neer) Deelt maar opnieuw dan.

ROGEEKE : Zijt gij nu kwaad ?

MARIA : Bijlange niet. Maar als ge deelt, deelt dan just.

ROGEEKE : Oeioeioei, begint gij ook al ? Alleman is tegenwoordig kwaad op mij. Ik krijg overal de schuld van.

CHRISTIANE : Zouden we niet beter stoppen ?

ROGEEKE : Ik vind dat Maria de laatste tijd raar toe. Ik dacht dat wij vrienden waren ?

MARIA : Vrienden ? Dat moet ge mij dan toch eens uitleggen, zenne. Door wie zijn schuld zit mijn vader nu in den bak ?

ROGEEKE : Dat zal niet zijn, maske ! Dat heeft daar niks mee te maken. Uw vader is met zijn zatte botten op nen boom gereden. Is dat mijn schuld ?

MARIA : Rechtstreeks misschien niet, maar onrechtstreeks zeker en vast.

ROGEEKE : Oh ja ? Hebbekik dien boom daar misschien gezet ? He ? Of heb ik misschien uw vader zat gevoederd ? Tis allemaal zijn eigen stomme schuld. En dat het toens is uitgekomen dat uw vader ook nog nen dief is, daar kan ik toch ook niet aan doen, zeker ?

MARIA : Met wie is onze pa op stap geweest ?

ROGEEKE : Och komaan, zenne...

MARIA : Met uw vader ! En wat heeft uw vader gedaan ? Die heeft onze pa zijne kop zo zot gemaakt als iets met zijn Indianenactie.

ROGEEKE : Das toch nog altijd geen reden voor een stuk in uw voeten te drinken, volgens mij.

CHRISTIANE : Mannekens.

MARIA : Als ge tegen onze pa zegt dat nen échte Indiaan alleen maar vuurwater drinkt, dan weet ge toch op voorhand al wat er gaat gebeuren, zeker, of niet ?

ROGEEKE : Dat bewijst alleen maar dat uw vader geen karakter heeft.

CHRISTIANE : Is 't nu klaar, zeg ! Sebiet begint ge nog te vechten ook. Is 't zo allemaal nog niet erg genoeg ?

MARIA : Hoe zit het eigenlijk met die actie voor de Indianen ?

ROGEEKE : Die gaat niet door natuurlijk. Ze hebben gevonden wat dat er met de centen van de vorige actie is gebeurd. Ons vader had ze op zijnen bil geslagen. Zevenhonderdduizend frank alstublieft. En pas op, zonder dat ons moeder daar ook maar ene frank van heeft gezien, he. Hij heeft ze godverdekke allemaal opgezopen.

MARIA : Ha, voila, zie !

ROGEEKE : Watte ?

MARIA : Voilà ! Verstaat ge nu waddakik wil zeggen ? Had de Gerard eerlijk geweest dan had hem niet zoveel geld gehad voor op te zuipen en voor alleman in de kroeg te trakteren. Dan had mijn vader het moeten doen met zijn tweehonderd frank zondag en dan was hem bijlange niet zat geweest. En had hem geen stuk in zijne frak gehad was hem nooit op nen boom gepeerd en zou hem nu niet in den bak zitten.

CHRISTIANE : Vindt ge niet dat ge het nu wel een beetje te ver aan 't zoeken zijt ? Ze deugen geen een van de twee, zo simpel is dat.

MARIA : Het blijft nog altijd mijn vader.

ROGEEKE : En de mijne ook !.

CHRISTIANE : Nu moet ge niet tegen mij beginnen, he. In plaats van hier ambras te zitten maken zoude liever eens efkens aan hun denken. Hoe denkt ge dat zun hun eigen voelen ? Hebt ge daar al eens bij stilgestaan? Opgesloten achter tralies ? Op water en brood ?

MARIA : Ja, dien tijd is voorbij, zenne.

ROGEEKE : Verleden week dreigden ze nog met een hongerstaking omdat ze maar vijftien posten kosten pakken oep hunne kleurenteevee. Ze wouwen er twintig. En gaat maar zien, he. Ze hebben er twintig nu, zenne.

CHRISTIANE : Maar ze zitten daar dan toch dag in dag uit op hun eentje te koekeloeren.

MARIA : Dat dacht ik ook. Die hebben het beter als wij. Wij moeten scharren voor rond te komen. Als we ons

rekeningen niet kunnen betalen, dan slagen ze onze boel aan. Daar hebben die gasten gene last van, zenne. Op tijd hun eten, na 't eten een biljarreke gaan spelen, ne siësta, dan wat werken in den atelier waar dat ge moogt kiezen wat dat ge het liefste doet. Daar staat genen enen baas op uw handen te zien of dat ge 't wel rap genoeg doet. Bijlange niet. Hedde gij goesting voor uw eigen te spoeden dan doet gij dat. Doet gij dat niet is er niemand die daar iets van zegt. En op 't einde van uwen term krijgt ge er dan nog wat centen bovenover ook. De ideale manier voor wat spaarcenten bijeen te krijgen.

CHRISTIANE : En wie heeft u dat allemaal verteld ? Uw vader ?

ROGEEKE : Ja, die van mij zegt just hetzelfde.

CHRISTIANE : Wie zegt dat dat allemaal waar is ? Die zeggen dat misschien maar voor olle gerust te stellen of misschien zelfs voor olle jaloers te maken. Als dat allemaal waar moest zijn zou den bak rap te klein zijn, denk ik.

MARIA : Jamaar, dien is te klein ook. Er is in feite maar plaats voor 900 man en er zitten er bekan 1200.

CHRISTIANE : Serieus ? Kunnen wij zo niks uitsteken of zo ? Dat ze ons ook ieverans weg duwen voor nen tijd ?

MARIA : Voorwat ? Hebt gij het zo slecht thuis ?

CHRISTIANE : Bijlange niet. Heb ik dat soms gezegd ? (Louisa komt binnen)

LOUISA : Ho, golle zit hier nog.

MARIA : Dag ma. Hoe was het met onze pa ?

LOUISA : Hij zag er goed uit. Hij heeft een jobke in de keuken gekregen. Hij is al twee kilo bijgekomen, zeitem.

MARIA : Had hem zijn druiven allemaal opgegeten ?

LOUISA : Ja, zeg, die neem ik niet meer mee, zenne. Vierhonderd frank de kilo. En hij freet ze dan nog niet zelf op ook niet. Hij deelt ze gewoon uit.

MARIA : Ja, zeg, dan kunnen we ze beter zelf opeten.

LOUISA : Ja, das straf, he. En dat durft die dan nog zeggen ook. Ik dacht dat ik iets kreeg daarstraks. Ne mens doet dan al eens voor goed te doen.

CHRISTIANE : Hij is ze misschien al muug gegeten ?

LOUISA : Dat hem dat dat zegt, he. !!

CHRISTIANE : Ja, ik moei mijn eigen daar niet mee, zenne. Ik zijn weg, zenne. (richting deur) Gaat gij mee of hoe zit het ?

ROGEEKE : Jaja, ik zijn er.. Allee, tot nog eens, he.
(Christiane en Rogeeke af)

LOUISA : Hebben die hier heel den tijd gezeten ?

MARIA : Rogeeke wou persé een kaartje leggen. Wat moest ik doen ? Ze buiten smijten ?

LOUISA : Die hadden toch al gegeten ? Of hebben ze de ijskast weer leeg geroofd ? Jaja, pas op, ik ken dat. Als ge uwe rug draait ratten ze heel uw kot leeg.

MARIA : Ze hebben een tas koffie gedronken, das alles.

LOUISA : Jaja, ik ken dat.

MARIA : Ma, alstemblijft.

LOUISA : Dan is 't goed. (opent zak en haalt er bananen uit)

MARIA : Wat nu ? Een bananenkuur ?

LOUISA : De rosse Charel heeft die meegebracht van de dok. Ja, die staat tegenwoordig op de fruitwharf, daar moet ge van profiteren, he. (bekijkt bananen) Straf, he ? As die geel zien dan zwieren ze die daar weg. Dat gaat allemaal in ne container voor 't stort. En pas op, darft er genen tros uitpakken, zenne, of ge vliegt met uw klikken en uw klakken buiten. Das diefstal, zeggen ze. Kunde gij daar nu aan uit ? Tis een schand. Maar ja, das allemaal verzekering, he. Die bananen zijn al dik betaald, daarmee dat niemand zijn eigen dat hard aantrekt. En zeggen dat ze in den derde wereld scheel zien van den honger. Hier zwieren ze het eten gewoon weg.

MARIA : En bananen dan nog. Die komen misschien van den derde wereld.

LOUISA : Ze hadden ze beter ginderachter ineens uitgedeeld. (denkt na) Maar ja, als ze dat hadden gedaan, dan hadden we er geen gehad, he.

MARIA : Amai, ge zult goed moeten eten voor die allemaal op te krijgen.

LOUISA : Das niet voor op te eten, he kind.

MARIA : Ho neen ? Wat gaat ge er dan mee doen ?

LOUISA : Ge moet zo geen aardig gezicht trekken, he. Het is niet omdat uw vader in den bak zit dakkik mijn eigen gaan bezig houden met nen banaan, zenne. Die bananen die zijn voor te verkopen.

MARIA : Verkopen ? Hoe gaat ge dat doen ? Ge kunt daar nu moeilijk mee op de markt gaan staan, he ma

LOUISA : En voorwat niet ? Tegen dat er iemand iets in de mot heeft, zijn die al lang verkocht. We moeten er niet te veel voor vragen, he kind. Dan zijn die zo weg. Alleman eet al weleens nen banaan. En wat kunde nog beter hebben? Eens dat ze hem hebben opgegeten vindt ge nieverans geen sporen niet meer. We zijn vriendelijk tegen de mensen, we zeggen dat het voor een goei doel is en we werken nooit langer dan een half uur op dezelfde plaats.

MARIA : We, we, we. Ik hoor niet anders dan “we”. Wie gaat er met u mee gaan ?

LOUISA : Gij.

MARIA : Ikke ? Ja, vergeet het.

LOUISA : We gaan efkens hier achter den hoek. Binnen een paar minuten komen die mannen van de avondschool naar buiten.

MARIA : Avondschool ? Ma ! Das godverdekke recht over ‘t politiebureau

LOUISA : En dan ? Waar doen de polissen de minste controls, denkt ge? Vlak voor hun eigen door. Iedere

polies die daar aankomt is blij dat hem er is en die denkt alleen nog maar aan de kantien of aan zijn shift die dat ten einde is. Ge kunt geen beter plaats hebben. Kom, pakt al gauw een paar trossen en we zijn weg.

MARIA : Als er iemand iets vraagt, ik weet van niks, he.

LOUISA : Dan zal ekik dat wel op mij pakken, maske. Kom, we zijn weg.

(Maria en Louisa trekken de zaal in en trachten de bananen aan het publiek te verkopen. Ze prijzen hun waar met overtuiging aan en gebruiken al hun overredingskracht met termen als “vers van den boom”, “en als ge ze niet geren opeet, kunt ge ze voor van alles gebruiken. Als schouwgarmituurke bvb,” “20 frank ‘t stuk, 4 voor 100 Frank” “Allee madame, koopt al gauw een banaan van mij, anders duurt die voorstelling hier misschien tot een stuk in de nacht” enzovoort... Dan passeert Swa toevallig de dames)

SWA : Hier zie. De geburen, zie.

LOUISA : God, tis niet waar. Maria steekt die bananen weg.

SWA : Op wandel ?

LOUISA : Op wandel ? Neen neen, wij komen just van de avondschool.

SWA : Oh ja ? Das goed datte. En wat volgt ge ?

MARIA : Een cursus Spaans.

SWA : Allee begot. Gaat ge op reis misschien ?

LOUISA : Ja, van peeschijven zeker.

SWA : Het had gekund, he, het had gekund.

LOUISA : Kom Maria, we zijn hier weg voor dat er miserie van komt.

SWA : En hebt ge al veel geleerd in ‘t Spaans ?

LOUISA : Jaja. Adios.

SWA : Wat wilt dat zeggen ?

MARIA : Dat zeggen ze in Spanje als ze dringend weg moeten. Adios.